

Епископ Кирил Куртев (1891 – 1971)

Роден е на 18 юли 1891 г. (с кръщелно име Кольо) в с. Дрипчево, Свиленградско – малко селце, скътано в югоизточните склонове на Сакар планина. Родителите му, православни християни, насърчават неговото влечение към просветата и през 1901 г. го изпращат да учи в основното училище при манастира в съседното село Мустракли, някогашната обител на прочутия в цяла Одринска Тракия монах Пантелеймон.

Кольо продължава гимназиалното си образование в Караагач, Одрин, в духовната семинария на отците успенци *Св. св. Петър и Павел*, където учи до 1908 г. По това време у младежа назрява мисълта да се посвети на свещеническия живот и заедно с още десетина българчета е изпратен да следва във Висшата духовна семинария *Свети Лъв* в Цариград.

На 8 септември 1913 г. Кольо Куртев е ръкоположен в дяконски чин от архиепископ Михаил Мирев. Обредът е извършен в черквата *Пресвета Троица*

– първия храм на българите католици от източен обред. Следващата стъпка в духовното поприще е направена на 1 юни 1914 г., когато е ръкоположен за свещеник с името Стефан от епископ Михаил Петков в катедралния храм *Свети Илия* в Одрин.

Отец Куртев се установява в Пловдив. От 1914 до 1917 г. развива с ревност своята душепастирска дейност сред българите католици от източен обред в Сливен. През лятото на 1917 г. е назначен за помощник на енорийския свещеник в с. Цар Крумово (Елкенджи), Софлу, където остава до 23 октомври 1919 г., когато епископ Михаил Петков го повиква да поеме енорията в с. Доврукли (Правдино), Ямболско.

През пролетта на 1924 г. е повикан в София за помощник на Йосафат Козаров, проадминистратор на католиците от източен обред в България. А на 23 септември 1925 г. Стефан Куртев е назначен за изпълняващ длъжността апостолически администратор (екзарх) на българите католици от източен обред. Година по-късно – на 25 юли 1926 г., папа Пий XII го издига в епископски сан. Тържествената служба на хиротонията се извършва на 5 декември с. г. в храма *Свети Климент* в Рим. Като символ на своята бъдеща мисия новоръкоположеният епископ приема името Кирил.

През 1928 г. в България има организирани униатски църковни общини в 24 селища: в София, Пловдив, Варна, Стара Загора, Ямбол, Сливен, Бургас, Казанлък, Тополовград, Ивайловград и Малко Търново; в свиленградските села Студена, Дервишка могила, Мустракли, Присадец и Филипово; в ивайловградските Покрован и Кобилино; в ямболските Зорница и Правдино; в елховските Лесово и Гранитово; в казанлъжското Енина и в петричкото Ново Делчево. За тях се грижат 33 свещеници, които обслужват духовните нужди на 15 000 униати в България. В следващите години се създават и нови енории в с. Куклен, Пловдивско, и в Свиленград.

На 30 май 1941 г. неочаквано и за най-близките си съратници Кирил Куртев подава оставка. Замества го Йоан Гаруфалов, когото той лично ръкополага в епископско достойнство, а епископ Кирил поема ръководството на обществото на сестрите евхаристинки. Смъртта на Иван Гаруфалов кара епископ Кирил да се върне на стария си пост през 1951 г.

След процесите срещу Католическата църква в България Кирил Куртев остава единствен висш йерарх в страната. Поради изключителните обстоятелства той трябва да се грижи не само за униатската общност, но и за католиците от западен обред в Никополската и в Софийско-Пловдивската епархия.

Епископът доживява да види и най-значимото събитие в живота на Католическата църква през миналия век – Втория ватикански събор. Той дори

участва в неговата работа по време на втората (1963 г.) и на четвъртата сесия (1965 г.), както и на първия епископски синод в Рим през 1967 г.

На 7 март 1971 г. Кирил Куртев е в с. Куклен. По време на следобедната служба 80-годишният архиерей получава сърдечен удар. Два дни по-късно, на 9 март, сърцето на епископ Кирил Куртев престава да тупти.

(източник: в-к *Истина-Veritas*, бр. 11 от 2010 г.)